

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DARÉ, ABI

Fata cu glas de leoaică / Abi Daré ; trad. din lb. engleză și
note de Justina Bandol. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-448-3

I. Bandol, Justina (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

AND SO I ROAR

Copyright © 2024 by Abi Daré
All rights reserved.

Toate personajele din acest roman sunt inventate și orice
asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
este absolut întâmplătoare.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

ABI DARÉ

FATA CU GLAS DE LEOAICĂ

*Traducere din limba engleză și note
de Justina Bandol*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Joi, ianuarie 2015

Tia

Port Harcourt

Înainte le spuneam celorlalți că mama a adus pe lume o mie de cărți și o fată.

Lumea zâmbea, crezând că glumesc. Bine-ar fi fost! Acum, când ea e pe moarte, mă trezesc agățându-mă de o amintire din copilărie: am șase ani și părul strâns împletit în codițe spic, iar pielea capului îmi zvâcnește de durere. Stau pe jos, pe dalele răcoroase de gresie, în fața camerei care adăpostește biblioteca mamei, și bat la ușă tânjind după o mângâiere, rugându-mă de ea să-mi dea drumul, dar ea e prea absorbită de conversația intensă, unilaterală cu autorul cărții pe care o citește ca să mă mai audă. Și l-a imaginat, așa cum face deseori, și deocamdată e copilul ei preferat, fratele meu fictiv. Adorm așteptând și o vizez cum mă strânge tare în brațe, iar eu mă înghesui la pieptul ei, în mirosul de busuioc proaspăt, și amândouă ne legănăm în ritmul râsului ei, până când mă trezesc brusc și-mi dau seama că au trecut câteva ore. Ciocănesc din nou și de data asta înăuntru simt o șovăială, o scurtă deliberare asupra insistenței mele, după care mama își reia lectura. Până la urmă, Ada, servitoarea noastră, mă descoperă ghemuită pe podea și mă trimite în camera mea.

Au trecut aproape treizeci de ani de atunci și amintirea aceasta încă mă bântuie.

Săptămâna trecută mama a fost internată din nou într-un spital din Port Harcourt și de când am sosit eu doarme. Trebuie să recunosc că a sta atât de aproape de ea mi se pare nefiresc și dificil. Îi simt mirosul răsuflării și fiecare expirație din gura ei pe jumătate căzută încălzește aerul dintre noi cu un iz neplăcut de antibiotice și sulf. Înainte mă refugiam pe scaunul verde tapițat de lângă ușă, umplând prăpastia dintre noi cu zâmbete exersate și cu răspunsuri repetate dinainte, în șoaptă. O alegere pragmatică: mi-era mai ușor decât să stau aproape, unde mi-ar fi văzut încă întipărită pe față durerea respingerii simțite în copilărie.

Dar azi e altceva.

Azi aș vrea să vadă cicatricile care mă ard pe față, să-i împrumut – deși pare nedrept, dată fiind suferința ei de acum – ceva din trauma pe care am trăit-o recent. Mă tem că e singurul mod în care poate înțelege de ce trebuie să-i smulg din rămășițele trecutului meu îngropat.

O văd că se mișcă și mă aplec precipitat înainte.

– Mamă, șoptesc, ești trează?

Scalpul rămas fără păr îmi amintește de căpșorul chel, retractabil al unei țestoase bătrâne. Strânge în pumni cearșaful de pe margini, dar nu spune nimic. Am o bănuială că știe că sunt aici, dar, ca de obicei, nu se grăbește.

Ochii i se deschid brusc.

– Ce-i cu fața ta? mă întrebă, și propria ei față trasă și răvășită de timp capătă o expresie austeră pe măsură ce mama mă analizează în tăcere, rememorând, uitându-se la dungile scrijelite sub bărbia mea ca o semnătură, la dâra nemiloasă în formă de Y care mi se târăște

pe maxilar. Tata zicea că ai avut un... accident, spune. Ce s-a întâmplat?

– L-am mințit. N-a fost niciun accident.

Mă opresc. Crestăturile dispar încet-încet, dar amintirea biciuirii pe care am suferit-o într-un ritual al fertilității organizat de soacra mea mă chinuie în continuare. Zile în șir după aceea nu m-am putut uita în oglindă. Încă nu pot, uneori. Uneori, în nemișcarea nopții, în timp ce Ken, soțul meu, doarme, aud un bici, un plesnet răuvoitor în aer, și tresar, abia mă țin.

Strâng pumnii ca să-mi stăpânesc tremurul mâinilor.

– M-am tot gândit, spun cu voce gătuită, la...

– Am niște cărți excelente aici, dă ea din cap spre teancul de romane de pe masa de lemn de lângă mine. Dă-mi-o pe cea cu copertă albastră, te rog! Cu semnul de carte în ea.

Se așteaptă să bat în retragere, să mă încovoi sub greutatea privirii ei, dar îmi trag scaunul mai aproape, cu spatele drept.

– Îmi dau seama că poate fi neplăcut să te întreb despre un act de acum șaisprezece ani, dar am nevoie de el. Îmi împreunez mâinile într-o rugămintă silită. N-aș fi venit până aici dacă mi-ai fi răspuns la mailuri sau la mesaje.

Ea apasă cu un deget pe micul panou cu săgeți de pe cotieră și căpătâiul patului se înalță bâzâind. Când ajunge la nivelul meu, se linge pe buze și-i văd vârful ușor îngălbenit al limbii, ca o fărâmă de brânză cheddar veche.

– Tia, spune încet. E taică-tu aici. Nu pot să vorbesc despre asta acum. Lasă-mă un pic! Abia mi-am revenit după a nu știu câta infecție. Dă-mi romanul, te rog!

— Scuză-mă o clipă! îi spun, ridicându-mă și ieșind în grabă din cameră.

Trec pe lângă femeia care vomită în rezerva alăturată, pe lângă cabinetele surorilor medicale. Abia când liftul se deschide cu un piuit îmi dau seama că mi-am uitat geanta. Mă reped înapoi și mă opresc brusc la ușa întredeschisă. Mama vorbește prin apel video cu mătușa mea, cum fac ele de obicei, și are o voce atât de gravă și de pătrunzătoare, încât nu pot să nu trag cu urechea.

— Adică zici să nu-i spun? continuă mama. Să duc secretul cu mine în mormânt? Nu, Beatrice. Dă-mi voie să mor împăcată! Lasă-mă să-i explic de ce nu poate primi actele alea...

Mătușa o întrerupe, cu o voce ascuțită și nerăbdătoare ca o casetă derulată rapid.

Ascult, cu privirea ațintită asupra reflexiei mele deformate din folia lipită pe geamul rezervei de vizavi, și simt cum toți porii mi se umplu de o magmă fierbinte. Mă chinui să urmăresc conversația fragmentară, să alătur piesă după piesă ca să compun întregul tablou al trecutului, dar e un slalom nesfârșit care mă înjunghie cu pumnalul fiecărei noi revelații, până când vocea mătușii mele se transformă într-o mormăială și nu se mai înalță, iar eu nu mai pot aștepta, chinuită, înfrigurată, să aflu care e liantul dintre frânturile poveștii – „e prea târziu” și „n-o să te ierte niciodată”.

Așa că împing ușa și intru.

Mama încheie imediat convorbirea apăsând fără putere butonul telefonului și fața i se contorsionează într-o expresie ciudată, suferindă. Ne privim în ochi: amândouă suntem captive pe o insulă încercuită de ani și ani de gardul spinos al ciudei și amărăciunii, pe care mugurii gimpoși ai acestor noi descoperiri nu fac decât să-l înalțe.

— M-ai mințit. Buzele mele se mișcă, dar nu știu dacă rostesc cuvintele cu adevărat sau doar în gând. Mi-ai spus că...

— Nu aici, Tia, spune ea. Dă-mi, te rog, puțin timp să mă pregătesc!

— Cum ai putut? țip, căci simt cum în mine totul se sfărâmă.

— *Cum am putut?* Tia, te rog! Mama are insolența să-și înghită lacrimile, să-și întoarcă privirea. N-am făcut decât să te protejez. Viitorul tău era...

— Taci!

Sfărâmăturile se adună, umplându-mă cu un zgomot strident care mi se ridică din piept în gât, gata să iasă. Trebuie să-mi îndes un pumn în gură ca să-l înăbuș. În tăcere, respirația mi se potolește treptat.

Mama se întoarce să se uite la mine.

— Uneori ne aruncăm singuri un colac de salvare umflat cu minciuni ca să nu ne înecăm, Tia. Tu te înecai. Chiar și după atâția ani, te lupti să te ții la suprafață. Soțul tău știe de relația ta cu Boma?

Tăcere. Mă chircesc sub ticăitul intermitent al unui aparat și sub bubuitul propriei mele inimi.

— Să nu crezi că n-am observat că te oprești pe la el înainte de a veni aici.

— Nu e treaba ta ce fac eu în căsnicie, îi spun când îmi recapăt graiul.

Ea închide ochii, refuzând să mă vadă.

— Miercurea viitoare tatăl tău va fi plecat la o întâlnire de afaceri. Putem vorbi atunci.

Tata apare deodată în prag de parcă l-ar fi chemat cineva, strângând în mână o pungă de hârtie plină de medicamente. Se oprește la picioarele patului și-și trage sufletul.

— Fetelor, totul e în regulă? Se uită la coperta cărții pe care o citea mama, ca și când starea noastră comună de spirit ar fi scrisă pe coperta ei albastră elegantă. Ce mai faceți?

— Eu trebuie să plec înapoi, spun.

Pulsul îmi zvâcnește asurzitor în urechi.

— Acum? face tata.

— Se întoarce miercuri, completează mama și curba jalnică și nesigură a unui zâmbet își înfige capetele în obraji ei supti.

A luat o expresie de recalcitrantă controlată pentru că știe că n-am încotro. Știu că are dreptate și-mi vine să țip. Simt cum mă inundă un gust acru, dezgustător, și, în timp ce ies, hotărâsc să mă întorc pentru ultima oară s-o aud ce are de spus, apoi să-i cânt prohodul și s-o îngrop pentru totdeauna în cimitirul sufletului meu.

Miercuri, totul între noi se va sfârși.

Marti

Tia

Lagos

La ora opt, Adunni intră veselă în sufragerie, scăldată în lumina soarelui de dimineață și în mirosul de mentă al gelului de duș.

E o fată foarte inteligentă de paisprezece ani pe care am cunoscut-o în timp ce lucra ca fată în casă la o vecină de pe strada mea, aici în Lagos. Decolteul rochiei decolorate de batic cu care a venit din satul ei s-a lăbărțat la gât și-i atârnă, iar din încălțările ponosite pe care le-a moștenit de la fata dinaintea ei ies niște degete pline de bătăături – dovada poverii teribile a unui an de muncă grea. Părul încâlcit și fără strălucire e unsuros după pomada ieftină, dintre codițele nedespletite de o lună se zărește vârful unui pix, dar ochii ei, ca și zâmbetul, scapără de speranță și de nerăbdare.

— Salut! Cobor capacul laptopului și-mi întorc ochii să nu se vadă la soare cât sunt de umflați și de roșii. Ai dormit bine?

— N-am putut să dorm niciun ochi, spune ea, strângând pleoapele în razele care răzbesc ca niște tăișuri de sabie printre jaluzelele întredeschise de la ușile pliante ale sufrageriei. Mi-ați trimis de adevărat acest mesaj sau am visat?

Scoate telefonul din buzunarul rochiei și-l ridică, arătându-mi propriile mele cuvinte:

Adunni! Ai reușit!

Ai câștigat o bursă!

Nu mai aștept NICI MĂCAR O ZI!

O să mă bat cu Florence dacă e nevoie.

Vin chiar acum să te iau!!

Strânge-ți lucrurile!

xx

Am primit confirmarea mult așteptatei burse pentru ea acum aproape o săptămână, dar mesajul l-am trimis abia ieri și tot ieri am luat-o pe Adunni, fiindcă între timp am fost plecată la mama la spital, de unde m-am întors, din fericire, în casa goală (soțul meu e plecat la o conferință).

Mă simțeam pur și simplu făcută țândări după vizita la mama, așa că am profitat de perioada aceasta de singurătate ca să-mi împlânzesc emoțiile și să adopt măcar o aparență de normalitate. În cele din urmă m-am simțit în stare să mă apuc de ceea ce voiam să fac de luni de zile: s-o eliberez pe Adunni din casa lui Florence, vecina mea, care o ținea ca servitoare fără s-o plătească.

— N-ai visat, îi spun. Ai câștigat o bursă. Ai reușit, Adunni. Ai scris eseul și ai intrat la liceu. Sunt foarte mândră de tine.

Ea zâmbește cu gura până la urechi.

— De ieri-seară și până azi-dimineață la șapte m-am uitat la acul mare de ceas cum fuge după acul mic și cum ticăie. Am fost prea emoționată! Doamna Tia, de ce fuge ceasul așa încet când noi ne grăbim? Cât e timpul acum?

— Opt și cinci. Îi fac semn spre scaunul de vizavi de mine, spre fărura cu pâine prăjită cu unt și spre cana aburindă cu ciocolată de alături. Ți-am prăjit niște pâine și ți-am pregătit o ciocolată caldă.

Ea aruncă o privire spre micul-dejun și-și acoperă gura cu mâna.

— Ah! Scuze! Iar am uitat să vă spun bună dimineța! Bună dimineța, doamna Tia! Îndoai genunchii într-o reverență, salutându-mă cu un gest de respect cu care nu mă pot obișnui. Astăzi este sau mâine ziua când mă duc de adevărat la școală?

Zâmbesc un pic strâmb.

— Azi mergem să-ți luăm uniforma, să mai cumparam câteva cărți și să-ți aranjezi părul. *Mâine* te duc la școală.

— Ce faceți la calculator? De ce nu ați băut cafeaua de bună-dimineța?

Nu mi-a venit să cred că Florence se învoia să-i dea drumul. Mă așteptasem la o anumită împotrivire, dar am avut impresia că Florence se săturase să se tot opună eforturilor noastre de a o elibera pe Adunni. Fata și-a petrecut noaptea în camera noastră de oaspeți – și, după pasul ei sprinten, îmi dau seama că e cea mai bună noapte pe care a avut-o de când a venit în Lagos.

— Încerc să găsesc un zbor pentru mâine, îi spun. Trebuie să mă întorc la mama la spital.

— Mâine? Dar mergem la liceu?

— Trebuie să stau mâine de vorbă cu ea, dar o să plec după ce te las pe tine la școală. Prind ultima cursă.

În ciuda somniferelor, n-am făcut decât să reiau nesfârșit în minte ultima conversație cu mama. M-am tot sucit în pat, vârându-mi colțul pernei în gură și țipând în tăcere până la răgușeală.

De ce-mi zvâcnesc toate oasele de durere la gândul de a mă întoarce la Port Harcourt? De ce n-am insistat atunci să aud ce are de spus? Oare aş putea s-o sun mai degrabă pe mătuşa Beatrice? Am o presimţire că n-ar face decât să mă trimită înapoi la mama.

— Doamna Tia!

— Sunt bine, mulţumesc, răspund, deşi observaţia sau întrebarea lui Adunni s-a pierdut până să ajungă la mine. Ia şi mănâncă!

Am grijă să nu mă uit la ea cum mănâncă şi mă concentrez în schimb să caut o cursă potrivită de avion, dar ea scrâşneşte din dinţi, îngHITE lacom, râgâie şi-şi cere scuze că mă deranjează cu zgomotele ei. Ai zice că, undeva, ticăitul unui cronometru îi aminteşte de o pedeapsă dacă mănâncă mai încet.

Când o fi mâncat ultima oară mâncare adevărată?

— Nu te grăbi! îi spun, aruncându-i o privire. Ai să te îneci. Şi pe urmă n-o să mai putem merge la cumpărături.

Ea se opreşte brusc din mestecat, cu o felie de pâine prăjită în mână, şi se uită lung la urmele propriilor ei dinţi întipărite pe marginea muiată, fascinată parcă de actul însuşi al mâncării. Ochii i se umplu de lacrimi; câte una îi alunecă graţios pe fiecare obraz, dar ea şi le şterge repede cu dosul palmei mânjit de unt, lăsându-şi pe faţă o dâră unsuroasă.

— Scuzaţi-mă, doamna Tia! spune. Sunt foarte-foarte... plină de foame.

Mă uit la ea şi durerea din suflet mi se întăreşte cu un sentiment nou de vină. Mă simt gata să-mi petrec toată viaţa încercând să compensez toate suferinţele prin care a trecut Adunni, ca şi cum sunt responsabilă eu personal de toată nefericirea ei. Poate că sunt. În parte. Aş fi putut să fac mai mult pentru ea din prima zi când am văzut-o

pe Florence aproape găurindu-i capul cu tocul pantofului, dar eu m-am întors în casa mea confortabilă, unde am curent electric la discreţie, mobilă minimalistă aleasă de mine şi alimente bio. Am închis ochii şi am plâns până am adormit; nu doar din cauză că mă simţeam profund neputincioasă, ci şi pentru că eram paralizată de această neputinţă, de privirea chinuită, rugătoare pe care o văzusem în ochii lui Adunni, copila aceasta care, fără ştirea mea, locuia de luni de zile pe aceeaşi stradă, muncind ca o sclavă din zori şi până noaptea târziu.

Adunni m-a ajutat să înţeleg ce înseamnă adevărata compasiune. A fost alături de mine când soacra mea m-a dus la baia rituală în urma căreia am rămas cu cicatrici pe bărbie, pe braţe şi pe umeri.

— Mai e pâine, îi spun cu glas blând. Untul e în frigider. Avem mâncare destulă, Adunni.

Ea suflă o cărare prin spuma laptelui din cană şi se uită la mine peste buza vasului, mânjită cu ciocolată.

— Cine aruncă ultima cursă?

— Poftim?

— Cursa pe care vreţi să mai prindeţi. Cine aruncă? Şi cum o să ajungeţi așa departe ca s-o prindeţi?

— Ah, scumpa mea! În engleză „o să prind” înseamnă că o să iau avionul, o să mă urc în el.

— În avion există covoraş? se încruntă ea nedumerită. Ca să doarmă oamenii?

— Sunt scaune. Şi geamuri. E destul de plăcut.

O clipă, Adunni rămâne mută. Apoi:

— Vreau să mai prind şi eu un avion într-o zi. Dar nu ca să văd pe mama, fiindcă ea e în rai acum. Dar poate cu dumneavoastră.

— Poate cu mine, spun, însă ea s-a întors deja la mâncare şi vorbeşte entuziastă despre cum o să mergem la cumpărături.